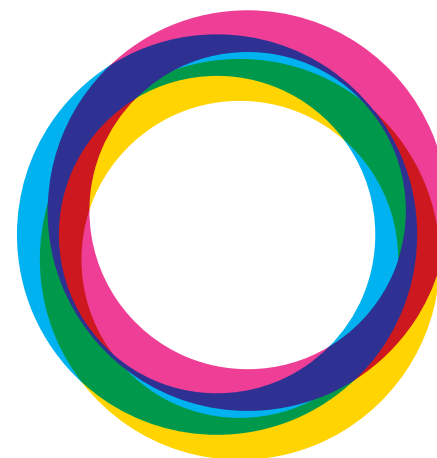

RAPORT 2009/2010

Nowy Teatr

SEZON 2009/2010

Drugi sezon Nowego Teatru to drugi sezon działań, które pokazują nowy sposób myślenia o funkcji publicznej instytucji kultury, skupionej w całości na działaniach artystycznych, edukacyjnych i społecznych. Mimo ograniczeń wynikających z braku siedziby i stałego miejsca, Nowy Teatr, który za każdym razem musi szukać przestrzeni i partnerów dla swoich działań, prowadzi projekty zakrojone na szeroką skalę, mocno wpisujące się i współtworzące oblicze artystyczne Warszawy. Międzynarodowy zasięg Teatru przyczynia się nie tylko do promocji Warszawy, ale także do konsekwentnego przekształcania jej w nowe energetyczne centrum wymiany międzynarodowej.

Przykładem międzynarodowego działania na ogromną skalę była koprodukcja z paryskim Teatrem Odeon, która zaowocowała przedstawieniem *Tramwaj* w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego z Isabelle Huppert i Andrzejem Chyrą w rolach głównych. Jednocześnie *(A)pollonia* w ciągu zaledwie jednego roku od premiery została pokazana ponad 50 razy. Powstało też warsztatowe przedsięwzięcie z udziałem artystów-amatorów – *Enter* – musical zrealizowany pod opieką Anny Smolar i Jacka Poniedziałka. Nowy spektakl Krzysztofa Warlikowskiego *Koniec. Scenariusze* jest już prawie na ukończeniu.

Nowy Teatr zawłaszcza coraz intensywniej tkankę miejską Warszawy, tworząc nowatorskie projekty, zmuszające nie tylko do redefinicji rozmaitych, dobrze znanych miejsc, ale także do nowego określenia roli i pozycji widzów w teatrze.

Takie akcje jak *Uwalnianie przestrzeni* czy *X-Apartments/Mieszkania-X* (uznane przez Gazetę Wyborczą za najciekawsze działanie w przestrzeni miejskiej) pokazują nowe możliwości dialogu z codziennością i z miastem, kreują nowe sytuacje performatywne. Równie intensywnie zmieniają percepcję jednodniówki artystyczne realizowane w przestrzeni niczyjej na Puławskiej 37, gdzie poniechanie i obcość dawnego zaplecza teatralnego kreują nowy, pełen nieoczekiwanych napięć kontekst dla sztuki. Podobnie traktowana jest muzyka poważna, która zmieniając publiczność z melomanów na teatromanów, zaczyna funkcjonować w zupełnie nowej sytuacji odbioru.

Nowy Teatr prowadzi też konsekwentnie rozbudowaną działalność edukacyjną, organizując wykłady, debaty, pokazy i dyskusje. Aktywizujemy przede wszystkim młodzież, która dzięki regularności działań bezbłędnie odnajduje nasz latający uniwersytet. Rozpoczęliśmy też działalność wydawniczą, uzupełniając na niewielką na razie skalę ofertę polskiego rynku książki.

Wszystkie nasze działania i uznanie, jakie zdobywają one wśród widzów i dziennikarzy upewniają nas, że wielokierunkowa struktura programowa, inwazyjnie traktująca Warszawę i jej publiczność, warta jest kontynuowania i rozbudowania.

Bądźcie z nami!

NOWY TEATR

Rada Miasta Stołecznego Warszawy 24 czerwca 2010 roku zaakceptowała zmianę w budżecie zaproponowaną przez Stołeczny Ratusz, przyznając 4 mln zł na realizację projektu architektonicznego siedziby Nowego Teatru.

Nowy Teatr może więc kontynuować inwestycję rozpoczętą konkursem architektonicznym uruchomionym w 2008 roku.

W sezonie 2009/2010 zespół inwestycyjny Nowego Teatru:

– Przygotował zbiór wytycznych zespołu technologów teatralnych dla architektów. Studium technologiczne składa się z kilku autonomicznych części odrębnych specjalności:

- (1) oświetlenie sceniczne,
- (2) elektroakustyka wraz z systemem inspicjenta,
- (3) akustyka budowlana wnętrz,
- (4) dolna i górna mechanika sceny,
- (5) instalacje wideo.

Opracowania z poszczególnych dziedzin tworzą zbiór wytycznych, którymi architektki będą się kierować podczas pracy nad projektem budowlanym. Takie działanie miało na celu zmniejszenie zagrożenia powstania przestrzeni dobrze zaprojektowanej architektonicznie, natomiast niespełniającej wymagań funkcjonalności teatralnej.

Zadanie „Koncepcja technologii teatralnej dla Nowego Teatru” zrealizowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego”

– Wynegocjował warunki kontraktu z pracownią KKM Kozień Architekci, która wygrała konkurs na projekt architektoniczny. Dzięki temu zespół architektów jest gotowy rozpocząć prace projektowe.

Dokumentacja techniczna zostanie przygotowana do końca 2010 roku. Umożliwi to, zgodnie z obowiązującym terminem, aplikowanie o fundusze unijne w ramach Programu Operacyjnego Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Infrastruktura i Środowisko”.

Koniec inwestycji oraz otwarcie siedziby Nowego Teatru planujemy 31 grudnia 2013 roku.

MECENAT MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

Odpowiedzialny biznes wspiera Nowy Teatr. W sezonie 2009/2010 pomogli nam:

- Polski Koncern Naftowy Orlen
- Powszechny Zakład Ubezpieczeń S.A.
- Telekomunikacja Polska

oraz

- Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych
- Audi
- Mercure Warszawa Grand
- Victoria Sofitel
- Magazyn Wino
- „U Fukiera” Magdy Gessler
- Żużu
- Espresso Art. House

Ponadto Nowy Teatr otrzymywał dofinansowanie projektów w ramach programów:

- Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- Instytutu Adama Mickiewicza
- Cultures France
- Instytutu Polskiego w Paryżu
- Instytutu Polskiego w Berlinie
- Instytutu Francuskiego w Warszawie
- Ambasady Norwegii

PARTNERZY

Współpracowaliśmy z instytucjami:

- Instytut Teatralny
- Instytut Reportażu
- Filmoteka Narodowa
- Dom Spotkań z Historią
- Instytut Cervantesa
- Goethe Institut
- Prohelvetia
- Austriackie Forum Kultury
- Hebbel am Ufer
- Biblioteka Narodowa
- Festiwal Warszawska Jesień
- Centrum Sztuki Współczesnej
- A-I-R Laboratory
- Korporacja Ha!art
- Krytyka Polityczna
- Katedra Dramatu Uniwersytetu Jagiellońskiego
- Wydawnictwo Panga Pank

PATRONAT STAŁY

- Gazeta Wyborcza
- Gazeta.pl Warszawa
- Tok fm
- Aktivist
- Ekklusiv
- Dwutygodnik

Patronat nad poszczególnymi wydarzeniami:

- Polityka
- Polskie Radio Dwójka
- AMS
- Citydoping
- Roxy fm

TEATR

9–13 września 2009
Farat Film Studio, Notecka 22
14–17 października 2009
Studio Rekording, Gierdziejewskiego 5
14–16 maja 2010
Studio Rekording, Gierdziejewskiego 5
11–13 czerwca 2010
Farat Film, Studio Notecka 22

(A)POLLONIA

Mimo trudności związanych ze znalezieniem odpowiedniej lokalizacji do grania tak dużej inscenizacji, zaprezentowaliśmy *(A)pollonię* warszawskiej publiczności 15 razy.

Tournee „(A)pollonii”:

Liège: 29–31 października 2009 (3 spektakle), Théâtre de la Place (spektakle grane w Manège de la Caserne Fonck); frekwencja 91,33%
Paryż: 6–12 listopada 2009 (6 spektakli), Théâtre National de Chaillot; frekwencja 71,58%
Bruksela: 4–6 grudnia 2009 (3 spektakle), Théâtre Royal de la Monnaie (spektakle grane w Théâtre National); frekwencja 132,15%
Kraków: 13–14 grudnia 2009 (2 spektakle), festiwal Boska Komedia frekwencja 96,67% (spektakle grane w teatrze Łażnia Nowa);

Genewa: 12–15 stycznia 2010 (4 spektakle), la Comédie de Genève (spektakle grane w sali Bâtiment des Forces Motrices); frekwencja 97,17%
Łódź: 19 kwietnia 2010 (1 spektakl), Festiwal Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych (spektakl grany w hali Toya); frekwencja 100%
Berlin: 4–5 czerwca 2010 (2 spektakle), festiwal Polski Express / Hebbel am Ufer (spektakle grane w Station Berlin) Apollonia Berlin – 78,6 %

Sukces *(A)pollonii* zaowocował także kolejnymi zaproszeniami na festiwale w Polsce oraz za granicą. Zagraniczne tournée *(A)pollonii* było współfinansowane przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Nagrody:

Feliks 2009 dla Małgorzaty Hajewskiej–Krzysztofik
w kategorii drugoplanowa rola żeńska za kreację Klitemnestry

Krakowska Nagroda Teatralna *Boski Komediant* dla Krzysztofa Warlikowskiego za reżyserię oraz Magdaleny Cieleckiej za najlepszą rolę żeńską, przyznana w ramach II Międzynarodowego Festiwalu Boska Komedia.

Międzynarodowe jury przedstawiło uzasadnienia werdyktu. Krzysztofa Warlikowskiego wyróżniono „za godne sztuki dramatu wycucie tego, o czym mówić należy; za kwestionowanie utartych prawd”, Magdalenę Cielecką doceniono „za odwagę w zaskakującym przedstawieniu poświęcenia wychodzącego poza rolę ofiary”.

4 lutego – 3 kwietnia 2010, Théâtre de l'Odeon Paryż
30 kwietnia – 2 maja 2010, Teatr Polski Karasia 2

TRAMWAJ

wg *Tramwaju zwanego pożądaniem*
Tennessee Williams

Reżyseria:

Krzysztof Warlikowski

Adaptacja:

Krzysztof Warlikowski, Piotr Gruszczyński, Wajdi Mouawad

Scenografia i kostiumy:

Małgorzata Szczęśniak

Muzyka:

Paweł Mykietyn

Obsada:

Isabelle Huppert, Andrzej Chyra, Florence Thomassin, Yann Collette, Renate Jett, Cristian Soto

Produkcja:

Odeon- Théâtre de l'Europe i Nowy Teatr oraz Grand Theatre de Luxembourg,
De Koninklijke Schouwburg den Haag, Holland Festival – Amsterdam, Comedie
de Geneve, Berliner festspiele, MC2 : Grenoble.

Tramwaj zwany pożądaniem, Tennessee Williams, Krzysztof Warlikowski, Isabelle Huppert i Andrzej Chyra – to połączenie było prawdziwą uczcią nie tylko dla miłośników teatru. Był to jeden z najbardziej oczekiwanych europejskich spektakli roku.

Premiera odbyła się 4 lutego w paryskim Théâtre de l'Odeon. Spektakl można było obejrzeć we Francji jeszcze do 3 kwietnia. W Polsce *Tramwaj* miał inaugurować 30. Warszawskie Spotkania Teatralne, które zostały jednak odwołane z powodu katastrofy w Smoleńsku. Sztukę mimo to mieliśmy okazję zobaczyć dzięki zaproszeniu Nowego Teatru oraz Instytutu Teatralnego im. Zbigniewa Raszewskiego. *Tramwaj* wystawiany był w dniach 30 kwietnia – 2 maja w warszawskim Teatrze Polskim. Spektakl cieszył się ogromnym zainteresowaniem – jeszcze na długo przed rozpoczęciem przedstawienia ustawiały się kolejki po wejściówki, niestety nie dla wszystkich wystarczyło miejsc.

Tramwaj – 100,56 %

„Jedno jest pewne – Krzysztofowi Warlikowskiemu udało się zelektryzować paryską publiczność. Tramwaj wydaje się dziełem artysty introwertyka, który w swej bohaterce odkrywa w jakimś stopniu własne odbicie”.

Dziennik

„Cudem jest to, że Warlikowski, który rozbija w proch wszelkie regularnie powtarzane banały dotyczące Tennessee’ego Williama, czyni go zadziwiająco obecnym. Dopuszcza do głosu jego lęki, obsesje, poczucie grzechu i winy związane z normami, z ciałem, z seksualnością, podkreśla istnienie owej alchemicznej mieszanki wyrafinowania i zwierzęcości, uwagi i zwierzęcej dzikości, miłości i nienawiści, a także potrzeby ranienia, po to aby później móc pocieszać”.

La Croix

„Błyskotliwie wyreżyserowany przez Warlikowskiego „Tramwaj” – adaptacja sztuki Tennessee’ego Williama – wiezie Isabelle Huppert w oszałamiającą podróż do kresu piekła. Aktorka wypełnia na scenie Odeonu jedną z najbardziej zadziwiających misji w swojej karierze: odbywa podróż do kresu szaleństwa.

Warlikowski nie okazuje w tym przedstawieniu litości, tylko empatię wobec cierpienia, a także straszliwą melancholię”.

Liberation

„Tekst Williama zostaje rozsadzony częstkami elementarnymi z innych utworów, poszerza się horyzont cierpienia bohaterów. Warlikowski otwiera nim bardzo ważny wątek swoich poszukiwań: nazwijmy go zbieraniem wątków i nici, które już kiedyś pojawiły się w jego pracy. Spektakl jest próbą kreowania jakby pobocznego repertuaru jego teatru, ustawionego jeszcze bliżej aktorów, dopasowującego reżyserskie koncepcje do ich indywidualnych pragnień i poszukiwań. Pożądanie Warlikowskiego jest przecież także pożądaniem pożądania”.

Przekrój

„Sceniczne stwarzanie świata Blanche, który dryfując między iluzją a deziluzją, nie przestaje fascynować, drażnić i bawić, stanowi jeden z najciekawszych tematów najnowszej inscenizacji Warlikowskiego.

„Un Tramwaj” kończy się sceną, która należy do najpiękniejszych teatralnych obrazów, jakie miałem okazję zobaczyć”.

Dwutygodnik

„Pojawiający się często w realizacjach Warlikowskiego subtelny element estetyki glamour w „Tramwaju” staje się szczególnie widoczny”.

Tygodnik Powszechny

„-Jak wygląda praca z Krzysztofem Warlikowskim?

-Ta praca odpowiada mi na tysiąc procent. Krzysztof oddala nas od jakichkolwiek rozpoznawalnych schematów i coś w nas wyzwala. Usuwa wszelkie realistyczne znaki. Prowadzi nas trochę tak, jak by się to odbywało w kinie – przez pewną sekwencję stanów, a są to stany graniczne”.

Z wywiadu z Isabelle Huppert, Le Figaro

„Andrzej Chyra dołącza rolę sadystycznego Polaka do galerii bezwzględnych egzorcystów-szamanów powracających w spektaklach Warlikowskiego. Tinker z »Oczyszczonych«, Petruccio z »Poskromienia Złościcy«, »Dionizos« w Bachantkach – wszyscy usiłowali zmusić swoje ofiary do autentyczności i samowiedzy, aplikując im mieszankę przemocy i erotyzmu”.

Gazeta Wyborcza

„Spektakl elegancki i szokujący, długi – trzy godziny – ale fascynujący”.

Pariscope

„Jest w tym spektaklu rytm, magia i czar”.

France Soir

7 kwietnia 2010
Gazeta Cafe, Czerska 8/10

SPOTKANIE Z ANDRZEJEM CHYRĄ

W RAMACH CYKLU „GAZETA CAFE”

Wspólnie z Gazetą Wyborczą, organizatorem spotkań, jeszcze przed pokazami spektaklu w Polsce zaprosiliśmy publiczność na rozmowę z Andrzejem Chyrą na temat pracy aktora przy kreacji Stanleya w przedstawieniu *Tramwaj*.

Na spotkanie przybyło ponad 200 osób, wypełniając szczerlnie hol Agory.

Polskiej premierze spektaklu *Tramwaj*
towarzyszył cykl wydarzeń

STAN: TENNESSEE WILLIAMS

w jego skład weszły:

26 kwietnia 2010
Instytut Teatralny, Jazdów 1

BELLE REPRIEVE

Bette Bourne, Paul Shaw, Peggy Shaw, Lois Weaver

Tłumaczenie:

Małgorzata Sugiera, Mateusz Borowski

Reżyseria:

Krzysztof Garbaczewski

Aktorzy:

Małgorzata Hajewska-Krzysztofik, Katarzyna Warnke, Jacek Poniedziałek, Tomasz Tyndyk

Czytanie performatywne queerowej wersji *Tramwaju zwanego pożądaniem*. Blanche DuBois i Stanley Kowalski – bohaterowie sztuki Tennessee Williama, ikony naszej wyobraźni, należą do świata współczesnej mitologii. Williams, wpisując w postać Blanche swoje lęki, wynikające z poczucia wyobcowania związanego z homoseksualizmem, uzależnieniem od alkoholu i środków nasennych, z chorobą psychiczną i lobotomią siostry podsztył tekst rodzajem niewypowiedzianego transwestytyzmu. Amerykańska przeróbka dokonana przez „Bloopers” i „Split Britches” wydobywa tę możliwość, zamieniając mityczne Belle Reve stracone przez Blanche w Belle Reprise. Blanche jest transwestytą, Stanley lesbijką. Co wyniknęło z ich spotkania... [?] Po czytaniu odbyła się dyskusja z udziałem tłumaczy.

„W iście allenowskim finale sztuki Blanche (Poniedziałek) żaliła się, ku uciesze widowni, że chciałyby wreszcie zagrać w sztuce realistycznej tak, by spektakl mogła docenić także jej babcia, po czym odśpiewała kabaretowo-brodwayowską piosenkę [...]. »Niezła heca!« – chciałoby się powiedzieć. Niezła.”

Dwutygodnik

5 maja 2010
Nowy Wspaniały Świat, Nowy Świat 63

FILMY BRACI MAYSLESÓW

Prezentacja dokumentalnych filmów braci Mayslesów, klasyków dokumentalnego nurtu direct cinema, pomyślana jako uzupełnienie Williamsowskiego kontekstu.

Grey Gardens
w reżyserii Davida Mayslesa, Alberta Mayslesa, Ellen Hovde, Muffie Meyer 1976, 94 min

Salesman
w reżyserii Alberta Mayslesa, Davida Mayslesa, Charlotte Zwerin 1968, 91 min

Wstęp:
Agnieszka Graff

26-31 maja 2010
Iluzjon Filмотeki Narodowej, Al. Niepodległości 213

KOTKA, RÓŻA, IGUANA I INNE DZIEWCZYNY Z DZIELNICY

Przeгляд filmów na podstawie sztuk Tennessee Williamsa

Przypomnienie największych hollywoodzkich filmów na podstawie sztuk Tennessee Williamsa. Wspólnie z Filmoteką Narodową zaprezentowaliśmy:

„Noc Iguany”, 1964, reż. John Huston
„Słodki ptak młodości”, 1962, reż. Richard Brooks
„Tatuowana róża”, 1955, reż. Daniel Mann
„Jak ptaki bez gniazd”, 1959, reż. Sidney Lumet
„Kotka na gorącym blaszanym dachu”, 1958, reż. Richard Brooks
„Tramwaj zwany pożądaniem”, 1951, reż. Elia Kazan

SUCHY DOK

Suchy dok ruszył w listopadzie 2009 roku. Inspiracją była antologia wydana przez Instytut Reportażu i wydawnictwo Czarne pod tytułem *20 lat nowej Polski w reportażach według Mariusza Szczygła*. W zbiorze znaleźli się najlepsi autorzy gatunku m.in.: Anna Fostakowska, Katarzyna Surmiak-Domańska, Artur Pałyga, Jacek Hugo-Bader, Wojciech Tochman. Reportaże poddane zostały lekturze performatywnej. W każdej edycji inny reżyser podejmował inny temat.

Kuratorem cyklu był Marcin Liber.

Wszystkie odsłony odbywały się w Instytucie Teatralnym, Jazdów 1.

„Przemysł stoczniowy się zwija, stocznie też, a tu w środku Warszawy powstaje Suchy Dok. [...] Dziś artyści teatru dobrze wiedzą, że nic nie robi scenie tak dobrze, jak kawał zgrabnie skrojonej rzeczywistości. A kto zgrabniej kroi rzeczywistość niż reporterzy?”

Paweł Goźliński, Gazeta Wyborcza Stołeczna

30 listopada 2009

SUCHY DOK #1

Scenariusz i reżyseria:
Marcin Liber

Aktorzy:
Magdalena Popławska, Jacek Poniedziałek, Krzysztof Skonieczny, Tomasz Tyndyk,
Adam Woronowicz

Pierwsza odsłona była autorskim wyborem wątków z reportaży, które weszły w skład antologii w redakcji Mariusza Szczygła.

Scenariusz powstał na podstawie:

Czasem odwiedzają mnie demony Lidii Ostałowskiej, 2004
Trend-owaci Marcina Kołodziejczyka, 2005
Wal się, szkoło Anny Fostakowskiej, 2006
Ja, grzesznik Katarzyny Surmiak-Domańskiej, 2006
Wściekły pies Wojciecha Tochmana, 2007

25 stycznia 2010

SUCHY DOK #2

Reżyseria:
Wojtek Klemm

Aktorzy:
Ewa Dałkowska, Andrzej Konopka, Marta Malikowska-Szymkiewicz, Rozalia Mierzicka,
Jacek Poniedziałek

W drugiej odsłonie projektu zajęliśmy się konfliktem między Izraelczykami a Palestyńczykami. Szukaliśmy podłoża sporu, a jednocześnie chcieliśmy poznać życie na terytoriach okupowanych i w bogatych miastach narażonych na zamachy bombowe. Odpowiedź znaleźliśmy w tekstach dwojga autorów: Joanny Rajkowskiej, artystki wizualnej, która swój dziennik z pobytu w Jenin na Zachodnim Brzegu i innych miastach publikowała na łamach strony internetowej „Krytyki Politycznej”, oraz Pawła Smoleńskiego, który poświęcił Izraelowi cykl reportaży na łamach „Gazety Wyborczej”.

21 marca 2010

SUCHY DOK #3

Scenariusz i reżyseria:
Marcin Wierzychowski

Aktorzy:

Wojciech Kalarus, Maria Maj, Gabriela Muskała, Agnieszka Podsiadlik, Paweł Tucholski

W trzeciej części Suchego Doku intencją było podjęcie powracającej cyklicznie w historii Polski debaty wokół krzyża. Czy tym, którzy krzyż z żarliwością w swoją pierś wciskają, bliżej jest do choroby czy świętości? Kim są ci, którzy próbują go z ich ciała usunąć: pielęgniarzami czy świętokradcami? Czy wreszcie usuwanie krzyża z własnego ciała jest przejawem słabości, tchórzostwa, zdrady czy przeciwnie?

Scenariusz powstał na podstawie tekstów:

Wyrok Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu w sprawie Lautsi przeciwko Włochom
Włodzimierz Kalicki, *Z krzyża zdjęci* – Gazeta Wyborcza Duży Format 98 (27/4/2009)
Jacek Hugo-Bader, *Madonny Polskie* – Gazeta Wyborcza Duży Format 50 (24/12/2009)
Paweł P. Reszka, *Dziewica konsekrowana* – Gazeta Wyborcza Duży Format 13 (07/04/2008)
Monika Stelmach, *Apostata z Olecka* – Gazeta Wyborcza Duży Format 25 (26/6/2006)
Wojciech Tochman, *Bóg zapłać* – Gazeta Wyborcza Duży Format 50 (24/12/2009)
Dekonstrukcja męskości – wywiad Katarzyny Bielas z Dorotą Nieznalską. Gazeta Wyborcza Wysokie Obcasy (16/11/2002)

17 maja 2010

SUCHY DOK #4

Scenariusz i reżyseria:
Anna Smolar

Aktorzy:

Dominika Knapik, Elżbieta Piwek, Agnieszka Podsiadlik, Magdalena Popławska, Marcin Tyrol

W czwartej odsłonie zastanawialiśmy się, jakie jest oblicze współczesnego niewolnictwa. Czy umielibyśmy rozpoznać niewolnika, mijając go na ulicy, spotykając w sklepie czy w czyimś domu? Czy istnieje coś takiego jak „zewnątrzne oznaki niewolnictwa”? Jakie ślady pozostawia zniewolenie na ciele? W jaki sposób organizm wysyła sygnały i woła otoczenie o pomoc? Czy ciało może się zmienić w mapę wyrządzonych krzywd?

Scenariusz powstał na podstawie tekstów:

Niewolnica Kowalskich Katarzyna Surmiak-Domańska, Gazeta Wyborcza 2007
Wycieczka po niewolnika Rozmawia Aleksandra Krzyżaniak-Gumowska, Gazeta Wyborcza, Duży Format 2009
Upadek Albert Camus

30–31 marca 2010
Instytut Teatralny, Jazdów 1

HERBERT REKONSTRUKCJA POETY

Scenariusz i reżyseria:

Marcin Liber

Aktorzy:

Homer – Andrzej Chyra, Profesor – Jan Peszek, Głos Kobiety – Maja Ostaszewska,
Elpenor – Rafał Fudalej

Muzyka:

Robert Piotrowicz

Fortepian:

Anna Zaradny

Elektronika, perkusjonalia, gitara:

Robert Piotrowicz

Animacje, grafika:

Huncwot – Arkadiusz Romański, Łukasz Knasiecki

Kurator:

Mikołaj Baliszewski

Jednym z utworów Zbigniewa Herberta wprost odwołującym się do tradycji antycznej jest słuchowisko radiowe napisane w latach 50. *Rekonstrukcja poety*. Tekst był punktem wyjścia dla nowoczesnej adaptacji multimedialnej, zbudowanej równolegle z materiału wideo zarejestrowanego w studio oraz interaktywnych animacji. Przygotowane animacje reagowały na skomponowaną muzykę i dźwięki spektaklu oraz improwizację powstającą na scenie. Dokonana została konfrontacja dzieła przeznaczonego do realizacji radiowej z językiem i wrażliwością młodych twórców, operujących nowoczesnymi środkami wypowiedzi – obrazem zintegrowanym ze światłem i dźwiękiem.

Spektakl został wystawiony po raz pierwszy 27 lipca 2008 roku w przeddzień dziesiątej rocznicy śmierci poety. Był to kulminacyjny punkt obchodów roku Zbigniewa Herberta, który zgromadził na Placu Krasińskich tłumy warszawiaków. Tym razem plenerowe widowisko multimedialne, zrealizowane przez Nowy Teatr oraz Bibliotekę Narodową, zostało przeniesione do intymnej przestrzeni sali teatralnej.

22, 24–27 czerwca 2010
10, 12–14 lipca 2010
1500 metrów² do wynajęcia, Solec 18

ENTER

Projekt teatralny Fundacji Nowego Teatru w ramach cyklu „Praca w postępie”.

Scenariusz:

zespół aktorski, Mikołaj Makowski, Jacek Poniedziałek, Anna Smolar

Reżyseria:

Anna Smolar, Jacek Poniedziałek

Obsada:

Adrianna Gruszka–Jaroszewicz, Grzegorz Kałuża, Krzysztof Kwiatkowski, Hanna Maciąg, Piotr Ziarkowski, Marcin Żak

Scenografia:

Anna Met

Kostiumy:

Paulina Szenderowska, Anna Met

Muzyka:

Sen Zu

Ruch:

Adam Fidusiewicz

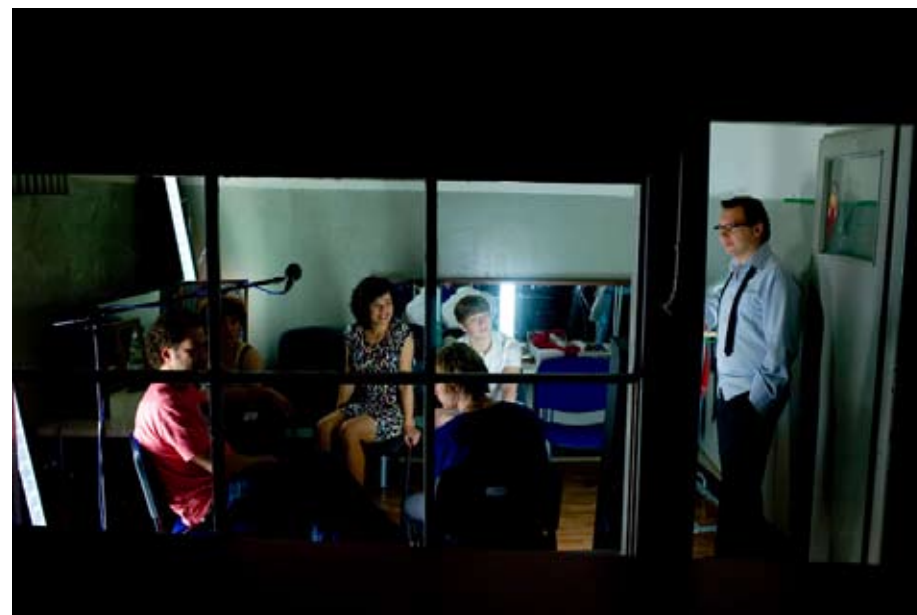
Slamowana i śpiewana historia miłosna dwóch mężczyzn, których dzieli bardzo wiele. Spektakl opowiada o rocznym związku siedemnastoletniego Marcina z trzydziestoparolatkiem; o rodzicach, o kolegach z liceum, o pierwszym poważnym uczuciu.

Scenariusz inspirowany jest blogiem pisany wspólnie przez dwóch mężczyzn. Blog stał się punktem wyjścia w budowaniu scenariusza spektaklu, który powstawał na próbach, na podstawie improwizacji aktorskich. Aktorom partneruje zespół Sen Zu który jak w musicalu pozwala wypowiadać się za pośrednictwem piosenki.

Pierwszym etapem przedsięwzięcia był otwarty dla wszystkich casting, podczas którego wyłonionych zostało 12 uczestników warsztatów. Przez miesiąc poznawali się i współpracowali ze sobą aktorzy niezawodowi o różnych doświadczeniach życiowych i teatralnych. Po miesiącu warsztatów połowa uczestników została zaproszona do obsady projektu, którego pierwszy pokaz odbył się 22 czerwca 2010.

„Jak opowiedzieć o sprawach trudnych, o których często nie umiemy dyskutować? Twórcy przedstawienia „Enter” starają się jak najprościej: językiem nastolatków, nieco naiwnym i przez tę naiwność wzruszającym. [...] Wszystko razem wzmacnia wrażenie autentyczności i świeżości [...]”.

Agnieszka Rataj, Życie Warszawy

GOŚCIE

3-4 października 2009
Farat Film Studio, Notecka 22

RODRIGO GARCIA VERSUS

Pomysł i reżyseria:

Rodrigo Garcia

Produkcja:

Sociedad Estatal de Conmemoraciones Culturales (SECC) w koprodukcji
z Laboral Teatro, Gobierno del Principado de Asturias.

4 października po spektaklu odbyło się spotkanie z Rodrigo Garcia.

Rodrigo Garcia, teatralny terrorysta, autor sztuk, reżyser i aktor, laureat Europejskiej Nagrody Nowe Rzeczywistości Teatralne. Garcia nazywany jest autorem tekstów, które eksplodują jak bomba. Założył „La Carniceria Teatro”, którego nazwa odnosi się nie tylko do rzeźni, którą prowadził ojciec, ale i ataku na ciało i krew współczesnego społeczeństwa. Tworzy teatr post-punkowy, radykalny i zaangażowany, negujący mechanizmy kapitalistycznej gospodarki.

Garcia, odkryty przez europejski teatr na początku obecnej dekady, tworzy już niemal dwadzieścia lat teatr wysoce oryginalny, skoncentrowany na krytyce materializmu, alienacji człowieka w obliczu społeczeństwa konsumpcyjnego.

Spektakl *Versus*, pokazywany w Polsce po raz pierwszy, jest serią obrazów, scen, sytuacji, które odnoszą się do walki o niepodległość.

„...na pierwszy plan wybija się to, co dotyczy sfery najbardziej osobistej, intymnej, podmiotowej, codziennej wreszcie. Bo to właśnie tu zaczyna się proces ujarzmiania. Swoista przewrotność w potraktowaniu tematu jest tym, co najbardziej ożywcze i uderzające w spektaklu, wreszcie to ona wybija się z wartkiego nurtu działań i produkowanych przez nie znaczeń”

Ewelina Godlewska, Dwutygodnik

KONCERTY

W sezonie 2009/2010 w ramach cyklu koncertów w wyborze programowym Pawła Mykietyna odbyły się:

20 września 2009
Filharmonia Narodowa, Jasna 5

PASJA WG ŚW. MARKA

Światowe prawykonanie odbyło się w ramach 43. Festiwalu Wratislavia Cantans

Wykonawcy:

Aukso Orkiestra Kameralna Miasta Tychy, Marek Moś – dyrygent
Soprany Warszawskiego Chóru Chłopięcego przy Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina
Cantores Minores Wratislavienses
Urszula Kryger
Maciej Stuhr
Katarzyna Moś

Koncert współorganizowany z Festiwalem Warszawska Jesień.

Kompozycja Pawła Mykietyna. Dzieje ostatnich godzin Jezusa opowiedziane wspak, od ukrzyżowania po modlitwę w Ogrójcu. Mykietyn wykorzystał tekst *Ewangelii według św. Marka* oraz fragmenty z *Księgi Izajasza*. Immanentną częścią utworu są recytatywy w wykonaniu Macieja Stuhra i mezzosopran jako partia Chrystusa. Kompozycję charakteryzuje rozpiętość pomiędzy kameralistyką i prostotą a elektrycznymi gitarami i rockowymi elementami ekspresji.

Frekwencja: 100%

„...dzieło wyjątkowe w dziejach nie tylko polskiej muzyki”

Jacek Marczyński, Rzeczpospolita

„... »Pasja« to dzieło wybitne, poruszające, emocjonalnie skondensowane, do szpiku przejmujące, stawiające gatunek pasji w nowym świetle”

Jacek Hawryluk, Gazeta Wyborcza

17 listopada 2009
Studio Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego, Modzelewskiego 59

PARĘ SŁÓW NA NIEOKREŚLONY TEMAT

Kameralny koncert monograficzny Tadeusza Wieleckiego

Wykonawcy:

Bartosz Koziak – wiolonczela

Tadeusz Wielecki – kontrabas

Ryszard Latecki – trąbka

Hubert Zemler – instrumenty perkusyjne

Krzysztof Szymański – perkusja

Iwona Mironiuk – fortepian

Szabolcs Esztényi – fortepian

Artur Pachlewski – klarnet

Barbara-Okoń Makowska – reżyser dźwięku

Tadeusz Wielecki – obok Pawła Szymańskiego – wyrasta na największą indywidualność średniego pokolenia kompozytorów. Wybitny animator kultury, w Europie ceniony jest przede wszystkim za swoją twórczość, regularnie prezentowaną na najbardziej prestiżowych festiwalach. Muzyka Wieleckiego, wirtuoza kontrabas i wynalazcy autorskich technik wykonawczych – niezwykle wyrafinowana intelektualnie – zachwyca przede wszystkim emocjonalną siłą i wyrazistością, którą wiązać należy z konsekwentnie stosowaną logiką „gestu muzycznego”. Jej wyróżnikiem są również gęste, migotliwe i „klastrofobiczne” faktury, rozwijane w ramach techniki „trylu komponowanego”.

Szczególłą atrakcją koncertu stanowiło premierowe wykonanie utworu Tadeusza Wieleckiego na kontrabas, dwie perkusje i trąbkę ad libitum, napisanego specjalnie na tę okazję.

Frekwencja: 93,5%

23 października 2009
Palladium, Złota 9

JETT LIVE

Wykonawcy:

Songi (teksty i wykonanie): Renate Jett

Paweł Bomert – gitara basowa, Piotr Maślanka – perkusja, Paweł Stankiewicz
– gitara, Fabian Włodarek – akordeon, keyboard

Magdalena Popławska – chórki

Koncert Renate Jett, austriackiej aktorki, wokalistki i autorki piosenek z towarzyszeniem muzyków grających w „(A)pollonii”. W programie znalazły się utwory ze spektakli Krzysztofa Warlikowskiego, ale także wcześniejsze z repertuaru aktorki. Nowe, koncertowe oblicze tej znakomitej artystki.

Koncert zgromadził blisko 500-osobową widownię.

„...Śpiewanie jest wciąż jak wycieczka...

Muzyka jest jednym z niewielu bogactw, które pochodzą ze zdrowego źródła”

Z wywiadu Remigiusza Grzeli z Renate Jett, Gazeta Wyborcza Wysokie Obcasy

17 czerwca 2010
Kino Tęcza, Suzina 6

KONCERT KWADROFONIK

Patronat nad koncertem objęła Ambasada Norwegii.

Kompozycje wirtuozów współczesnej muzyki awangardowej: George'a Crumba – *Celestial Mechanics (Makrokosmos IV)* (1979), *Music for a Summer Evening (Makrokosmos III)* (1974) oraz Rolfa Wallina – *Mandala* (1985) i *Twine* (1995).

Kwadrofonik to jedyny kwartet w Polsce i jeden z niewielu istniejących na świecie powstały z połączenia dwóch duetów: fortepianowego i perkusyjnego. Tworzą go Emilia Sitarz i Bartłomiej Wąsik (Lutosławski Piano Duo) oraz Magdalena Kordylasińska i Miłosz Pękala (Hob-beats Duo). Młody, bo istniejący od 2006 roku (pierwsza płyta *Folklove* z 2008 roku), nagradzany i zapraszany na liczne festiwale zespół doceniany jest przez publiczność nie tylko za wysoki poziom wykonawczy, lecz także za zaskakujące pomysły wykorzystania instrumentów perkusyjnych i dwóch fortepianów, precyzję wykonania, żywiołowość oraz dar nawiązywania bezpośredniego kontaktu ze słuchaczami. Ich koncerty stają się widowiskami, podczas których muzycy w niezwykle plastyczny sposób wykorzystują często kilkadziesiąt instrumentów.

AKCJE

14 listopada 2009
Puławska 37

CZŁOWIEK ŚPIĄC NIE GRZESZY...

W ramach projektu zrealizowano:

Wykład prof. Leszka Kolankiewicza

Zonbi w kontekście haitańskiej kultury vodou

Wykład/skype Jalal Toufic

Two or Three Things I'm Dying to Tell You about The Thousand and One Nights

Projekcja wideo Jalal Toufic

The Sleep of reason. this blood spilled in my veins

Projekcja wideo Jalal Toufic

Mother and Son; or, That Obscure Object of Desire (Scenes from a Anamorphic Double Feature)

Wystawa zdjęć Karoliny Kowalskiej

Bloody reaction

Instalacja Magnusa Arnasona

Józef Kowalski

Projekcje wideo Wojciech Puś

Ćma, z serii 2. Romantyczność, Pył, z projektu Dane są:...

Instalacja dźwiękowa Kasi Krakowiak

Lonely Voice

Ula Sickle

Blind spot

Robert Siwak/ Maciej Trifondis Bielawski duo

Kołysanki prenatalne

Akcja artystyczna. Projekt prezentujący prace z dziedziny sztuki wideo, fotografii, instalacji i performansu. Zaproszonych do udziału artystów poprosiliśmy o wypowiedzi na temat snu. Chcieliśmy zobaczyć, jak daleko możemy się posunąć w tym nierealnym stanie i dokąd prowadzą nas nasze marzenia senne.

Frekwencja: 95%

8 marca 2010
Puławska 37

RÓB MI DOBRZE

Kurator:
Mika Grochowska

Artyści i zaprezentowane prace:

Aleksandra Bujnowska *Pusty pokój*

Mika Grochowska *Męska rzecz*

Monika Mamzeta *Extra Safe*

Jacek Mazurkiewicz, Patryk Zakrocki *Gabinet masażu ucha wewnętrznego*

MASH/HER/DIP *Pielęgnacje*

Jakub Rebelka *26 guilty pleasures*

Ala Wesołowska, Sebastian Siębor *All that sex*

Uznając 8 marca za jedno z najbardziej zideologizowanych świąt, które straciło swój aspekt radosny, stając się narzędziem gier propagandowych, odwetowych, politycznych, postanowiliśmy urządzić przyjemny dzień kobiet. Nowy Teatr zaproponował wieczór, który pozwolił odkryć sensualny aspekt tego święta. Skupiony na rodzaju żeńskim słowa „PRZYJEMNOŚĆ”.

Rób mi dobrze - 65,79 %

5 czerwca 2010
Warszawa

UWALNIANIE PRZESTRZENI

Pomysł Nowego Teatru oraz Domu Spotkań z Historią inspirowany tradycją festiwalu dziedzictwa w miastach Niemiec i Francji. Projekt był częścią akcji „Wyłącz system”. *Uwalnianie przestrzeni* pozwoliło wyruszyć w niezwykłą podróż po warszawskich zamkniętych przestrzeniach – perłach architektonicznych, pracowniach artystów, podziemiach, dachach, magazynach oraz niedostępnych zazwyczaj zakamarkach państwowych gmachów, aby symbolicznie je „uwolnić”.

Propozycje miejsc zostały wyłonione przez radę ekspertów: Sylwię Chutnik, Hannę Nowak-Radziejowską, Sebastiana Cichockiego, Jerzego Majewskiego, Jarosława Trybusia. Znalazły się wśród nich: Tor Służewiec, gmach dawnego KC PZPR, Ministerstwo Edukacji, Instytut Awangardy, Gazownia na Woli, podziemia metra na Targówku, Rondo 1. Uwalnianie Syfonu pod Rondem Dmowskiego oraz Grubej Kaśki zostało przełożone na późniejszy termin ze względu na zagrożenie powodziowe.

Z okazji wydarzenia wydane zostały pocztówki z fotografiami uwolnionych przestrzeni autorstwa Mikołaja Długosza, Mikołaja Grosperre'a, Konrada Pustoły.

Uwalnianie przestrzeni – 100%

17–20 czerwca 2010
Stary Mokotów, Mirów, Bródno

MIESZKANIA-X X-APARTMENTS

Artyści:

Ballady i Romanse, Martin Clausen (Two Fish), Club Real / Christoph Theußl, Jan Duszynski / Wojciech Puś, Agnieszka Kurant, Roland Roos, Tomek Saciłowski, Yorgos Sountzis, Showcase Beat le Mot, Tal Sterngast, Marysia Stokłosa / Julia Staniszevska, Krzysztof Warlikowski / Małgorzata Szczęśniak, Anna Witt i in.

Edycja specjalna X Apartments Bródno:

Paweł Althamer i sąsiedzi: Paweł Buchholz, Michał Mioduszewski, Julia Matea Petelska, Jędrzej Rogoziński, Maciej Urbański, Wiola Wrotna

Kuratorki:

Stefanie Peter, Anne Schulz, Joanna Warsza

Projekt został zrealizowany przez Nowy Teatr jako część PROMISED CITY i realizowany jest we współpracy z Hebbel Theater Berlin i Goethe Institut przy wsparciu Ministerstwa Spraw Zagranicznych Niemiec.

X-Apartments – 89 %

Pierwsza polska edycja projektu *X-Apartments*, wymyślonego w Berlinie, następnie realizowanego w różnych metropoliach świata, m.in. w Caracas, Duisburgu, Stambule i Sao Paulo.

Sytuacje reżyserowane przez artystów, architektów, filmowców, muzyków, teoretyków w przestrzeniach prywatnych. W każdej dzielnicy w procesie wielomiesięcznych poszukiwań wybrano 7 mieszkań. W każdym z nich artyści, czasem z udziałem lokatorów, aranżowali dziesięciominutowe sytuacje w oparciu o antropologię codzienności i ekonomię doświadczenia. Dramaturgię budowały poszczególne sekwencje i przemierzany pieszo dystans pomiędzy lokalizacjami. *X-Apartments* oparty o ekonomię doświadczenia i udział w zdarzeniach w przestrzeniach prywatnych w obrębie jednej, przemierzonej pieszo dzielnicy nawiązuje do postulatów Międzynarodówki Sytuacionistycznej i towarzyszącej jej psychogeografii – emocjonalnego oddziaływania przestrzeni na człowieka.

„Polska wersja Mieszkań X w Warszawie to jeden z najlepszych projektów artystycznych w przestrzeni miasta ostatnich lat. [...] Na warszawskim osiedlu realizuje się marzenie sytuacionistów – utopijnych artystów z połowy XX wieku, którzy odrzucali kulturę konsumpcyjną opartą na bierności i w zamian proponowali tę tworzoną przez samych odbiorców. Projekt Mieszkania X pokazuje, że nie jest to wcale utopia.”

Roman Pawłowski, Gazeta Wyborcza

„Krótka rozgrzewka, łyk bezpiecznej kawy i wreszcie rzut granatem – to scenariusz nie demonstracji, lecz „X-Apartments”. Akcji pozwalającej odkryć m.in. nieznanne oblicze Mirowa”

Anna Brzezińska, Rzeczpospolita

WYKŁADY

**„NOWY TEATR W NOWYM WSPANIAŁYM ŚWIECIE”
PRZEDSTAWIENIA, SPOTKANIA, DYSKUSJE**

Listopad 2009 – maj 2010
Nowy Wspaniały Świat
W ramach Uniwersytetu Krytycznego
Krytyki Politycznej, Nowy Świat 63

Cykl wykładów wybitnego teatrologa Grzegorza Niziołka odnoszących się do doświadczenia Zagłady w polskim teatrze.

POLSKI TEATR ZAGŁADY

Grzegorz Niziołek

W ramach cyklu odbyło się 6 wykładów i projekcji:

1. *Scena pierwotna*

projekcja: *Pasażerka* Andrzeja Munka

2. *Teatr poza zasadą przyjemności* projekcja: *Akropolis* Jerzego Grotowskiego

3. *Zdarzenie bez świadków*

projekcja: *Szatnia Tadeusza Kantora czyli Nadobnisie i koczokodany w Teatrze Cricot 2* Krzysztofa Miklaszewskiego, *Berek* Artura Żmijewskiego oraz *Gdzie są niegdysiejsze śniegi* Tadeusza Kantora (rejestracja zrealizowana przez Andrzeja Spiję).

4. *Wojna żydowska*

projekcja: *Ulica graniczna* Aleksandra Forda, *Druga śmierć* projekcja: *Miasto liczy psie nosy* Jerzego Grzegorzewskiego oraz fragmenty *Pułapki* Jerzego Grzegorzewskiego.

5. *Antygona*

projekcja: *Dybuk* Krzysztofa Warlikowskiego

Listopad 2009 – maj 2010
Nowy Wspaniały Świat
W ramach Uniwersytetu Krytycznego
Krytyki Politycznej, Nowy Świat 63

NIE-TEATR:

CYKL SEMINARIÓW O WIDOWISKACH Z POGRANICZA SZTUKI, TEATRU, ŻYCIA CODZIENNEGO I PERFORMANSU

Joanna Warsza

W ramach cyklu odbyło się 5 seminariów:

1. *Nie dla spektaklu – taniec krytyczny*. O projektach Xavier le Roy, Jérôme'a Bela, Tino Seghala, Grand Magazin, Yvonne Rainer
2. *Puste słowa: Wypowiedzi performatywne w sztuce współczesnej / a talk about speech acts in contemporary art*. Grégory Castéra / kurator, Bétonsalon, Paryż (wykład w języku angielskim)
3. *Mała narracja* – wykład-performance Wojtka Ziemińskiego oraz dyskusja o wykładach jako formach inscenizacji
4. Dwa wideo wykłady o projektach performatywnych na pograniczu edukacji i sztuk Jan Ritsema, reżyser, teoretyk, inicjator PAF / St. Erme, Francja Performing Arts Forum (PAF) Ana Vujanovic / Belgrad TkH (Walking Theory) or how to perform

a theoretical activism

5. *Mogę wyprowadzić twojego psa na spacer*

Alevtina Kakhidze (Kijów) Wykład-performance o negocjacjach małżeńskich pomiędzy życiem a sztuką

6. *Public Movement-A Year After Akcje łódzkie, Narutowicz, Wiosna w Warszawie* – pokaz dokumentacji. Wykład Daniela Millera.

Cykl seminariów poświęcony idei teatralności obecnej poza instytucjami teatru: od inscenizowania wystaw, przez taniec konceptualny, estetykę relacyjną, subwersywne działania w przestrzeni publicznej, krytykę instytucjonalną i społeczną, inscenizowanie życia codziennego czy wreszcie różne modele współpracy z publicznością.

Listopad 2009 – maj 2010
Nowy Wspaniały Świat
W ramach Uniwersytetu Krytycznego
Krytyki Politycznej, Nowy Świat 63

NOWE PATRZENIE KRYTYCZNE

Anna R. Burzyńska, Piotr Gruszczyński

W ramach cyklu odbyło się 11 wykładów oraz projekcji:

1. Piotr Gruszczyński *Polityczna siła poezji*
projekcja: *Purgatorio* Romeo Castelluccio
2. Anna R. Burzyńska *Wieczorek pieśni patriotycznych*
projekcja: *Murx den Europäer!* Christoph Marthaler
3. Anna R. Burzyńska *Taniec śmierci*
projekcja: *Emilia Galotti* Michaela Thalheimera
4. Anna R. Burzyńska *Anty-musical*
projekcja: *Kariera Arturo Ui* Heinerja Müllera
5. Anna R. Burzyńska *Post-opera*
projekcja: *Black Rider* Roberta Wilsona
6. Piotr Gruszczyński, *Pierwsza starość, pierwsza miłość*
projekcja: *Kontakthof* Piny Bausch

7. Anna R. Burzyńska *Czarująca muzyka pop*
projekcja: *Skrzydzeni i poniżeni* Franka Castorfa
8. Anna R. Burzyńska *Teledysk*
projekcja: *Otello* Stefana Puchera
9. Anna R. Burzyńska *Ścieżka dźwiękowa*
projekcja: *Hallo Hotel* René Pollescha
10. Piotr Gruszczyński, *Opera czy teatr?*
projekcja: *Ifigenia na Taurydzie* Krzysztofa Warlikowskiego
11. Anna R. Burzyńska *Melancholia muzyki*
projekcja: *Eraritjaritjaka* Heinerja Goebbelsa

Cykl spotkań, których celem było poznanie nowych form teatralnych i sposobów prowadzenia krytycznego dyskursu na podstawie wybranych przedstawień. Analiza krytycznego dyskursu odbywała się na poziomie dialogu, jaki teatr prowadzi z publicznością, ale także z poziomu widza/krytyka analizującego spektakl. Spotkania gromadziły w większości rekordową jak na pojemność sali liczbę słuchaczy, sięgającą nieraz 200 osób.

Listopad 2009 – maj 2010

NKF

Tegoroczna edycja Nowego Klubu Filmowego była bardziej intensywna niż w sezonie 2008/2009. Zajęcia odbywały się co 2 tygodnie. Słuchacze czytali lektury, podejmowali próby napisania eseju, recenzji, analizy wybranego wątku z naszych spotkań. Powstało kilka bardzo interesujących prac. Kapitał wiedzy zgromadzony w poprzednim sezonie pozwolił na rozbudowanie języka dyskusji.

Trzy spotkania odbyły się z udziałem gości: Stanisława Kasprzysiaaka – wybitnego tłumacza literatury włoskiej, autora nowego przekładu *Geparda* Lampedusy, z którym wspólnie obejrzelśmy *Lamparta* Viscontiego; kuratorki dizajnu i filmu Katarzyny Roj, która wprowadziła nas w temat *filmu noir* na przykładzie *Podwójnego ubezpieczenia* Wildera; a także Łukasza Barczyka – reżysera ostatniego z pokazywanych tytułów *Nieruchomego poruszyciela*.

Odbyły się projekcje następujących filmów:

Dziwolągi (1932) reż. Tod Browning

Konteksty: esej Piętno Ervinga Goffmana, dokumentacja spektaklu *Dom lalki* nowojorskiego teatru Mabou Mines oraz performance *Couple in the Cage. Undiscovered Ameridians* (1993) Coco Fusco i Guillermo Gomez-Peni.

Jack Smith and the Destruction of Atlantis (2006) reż. Mary Jordan

Let's get lost (1988) reż. Bruce'a Webera

Unbelievable Truth (1989) reż. Hal Hartley

Konteksty: książka *W co grają ludzie?* Erica Berne'a

Zbieracze i zbieraczka (2000) reż. Agnes Varda

Cleo od 5 do 7 (1962) reż. Agnes Varda

Premiera (1977) reż. John Cassavetes

Konteksty: *Wszystko o mojej matce* (199) reż. Pedro Almodovar

Podwójne ubezpieczenie (1944) reż. Billy Wilder

Śmierć w Wenecji (1971) reż. Luchino Visconti

Konteksty: opowiadanie *Śmierć w Wenecji* Tomasza Manna, Czarodziej Vladimira Nabokova

Gepard (1963) reż. Luchino Visconti

Proces (1962) reż. Orson Welles

Zamek (1997) reż. Michael Haneke

Baza ludzi umarłych (1958) reż. Eugeniusz Cękałski

Konteksty: *Następny do raju* Marka Hłaski

Mroczny przedmiot pożądania (1977) reż. Luis Buñuel

Konteksty: *Ostatni sen* Bunuela Grzegorza Królikiewicza

Nocny portier (1974) reż. Liliana Cavani

Kapryśna chmura (2005) reż. Tsai Ming-Liang

Nieruchomy poruszyciel (2008) reż. Łukasz Barczyk

WYDAWNICTWA

Październik 2009

DRAMATY RODRIGO GARCII

ROZSYPCIE MOJE PROCHY W EURODISNEYLANDZIE

Publikacja towarzysząca pokazom spektaklu *Versus* Rodrigo Garcii.

Po raz pierwszy w Polsce ukazały się trzy teksty Rodrigo Garcii: *Versus*, *After Sun* oraz *Rozsypcie moje prochy w Eurodisneylandzie*.

Antologię wydał Nowy Teatr we współpracy z Katedrą Dramatu Uniwersytetu Jagiellońskiego i wydawnictwem Panga Pank. Wybór ukazał się w ramach serii *Dramat Współczesny*.

Przekład:
Agnieszka Stachurska

*„Te radykalne manifesty pozostają bezkompromisowe także w formie. Adramatyczne i afabularne stanowią stenogramy przemyśleń. Anarchistyczne formalnie składanki odprysków codzienności, czasem banalnych, czasem ostrych jak szkło. Można się pokaleczyć, jak we Wrocławiu. Osobną jakość stanowią spektakle Garcii, w których sceniczne dzianie się odbywa się często wbrew tekstom. Dlatego ta pozycja wydaje się szczególnie w doskonałej serii *Dramat Współczesny*. Przetawione teksty nie są scenariuszami spektakli ani też stricte dramata. Amorficzne, orbitujące ponad kategoriami służą przede wszystkim objawieniu ich autora: wyjątkowej osobowości o bogatym życiorysie, krytyka współczesnego społeczeństwa konsumpcyjnego o głosie donośnym i ostrym, rzadkim w teatrze, dorównującym najlepszym w tej dziedzinie eseistom i autorom fabuł, niezłego luzaka, który jako nagradzany reżyser na stronie internetowej swojego teatru umieścił napis w hiszpańskim duchu nawołujący zniercierpliwionych: „paciencia, hijos de puta!”, twórcę oryginalnego, ożywczego nurtu, tak innego od zazdrośnie w Polsce ulubionego teatru niemieckiego. Słowem, szkoda, że jest tych tekstów tak mało”.*

Nowe Książki

15 listopada 2009

RUCH DLA KOBIEŃ I MĘŻCZYŹN

Redagują:

Jaś Kapela, Wojtek Pustoła, Filip Zagórski

Wydawca:

Fundacja Nowego Teatru

Do nabycia w siedzibie Nowego Teatru, a także w Empikach oraz księgarniach artystycznych.

Ruch dla kobiet i mężczyzn – przedsięwzięcie wydawnicze kulturalnie erotyczne. Nowe posunięcie na polskim rynku prasowym.

W pierwszym numerze: Michał Bojara, Rodrigo Garcia, Maria Poprzęcka, Andrzej Szpindler, Ola Waliszewska, Tennessee Williams.

„Czasopismo otwarte i odważne, lecz równocześnie pewne swoich celów. Obowiązkiem artystów jest eksplorować niezbadane grunty i podążać ścieżkami, których nikt wcześniej nie przeszedł. Powinni być jednocześnie w sposób szczególny wyczuleni na nerw współczesności, umieć mówić do ludzi w sposób zrozumiały, lecz wymagający. Tacy są redaktorzy »Ruchu...«.”

Jaś Kapela, popkulturalny.blog.polityka.pl

„Nie chcieliśmy robić »pisma o«: o sztuce, o literaturze. Chcieliśmy robić pismo ze sztuką i z literaturą”

Wojciech Pustoła, Gazeta Wyborcza Stołeczna

15 grudnia 2009

KRYZYS BIULETYN POETYCKI

Wydawnictwo krakowskiej oficyny Ha!art we współpracy z Nowym Teatrem

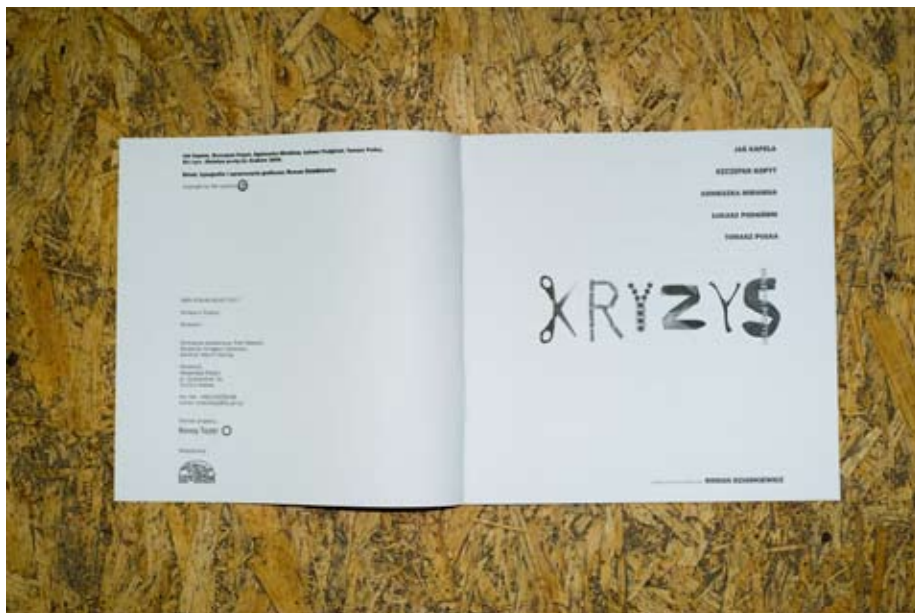
Kryzys. Biuletyn poetycki prezentuje wiersze czołówki młodych poetów. Obok metryki i daty debiutu wyróżnia tę formację zainteresowanie współczesnością, językami publicznymi i sferą społeczną.

Biuletyn poetycki *Kryzys* nawiązuje do eksperymentów Dwudziestolecia Międzywojennego, które charakteryzowały się bliską współpracą ówczesnych literatów (m.in. Władysława Broniewskiego, Stanisława Ryszarda Standego, Witolda Wandurskiego, Brunona Jasiońskiego, Anatola Sterna, Juliana Przybosa) z artystami takimi jak Mieczysław Szczuka, Władysław Strzemiński czy Teresa Żarnowerówna. Bezpośrednim punktem odniesienia dla publikacji są m.in. *Trzy salwy. Biuletyn poetycki* (1925), *Ziemia na lewo* (1924), *Sponad* (1930) i *Europa* (1929).

Wiersze Jasia Kapeli, Szczepana Kopyta, Agnieszki Mirahiny, Łukasza Podgórnego i Tomasza Pułki zostały graficznie opracowane przez Romana Dziadkiewicza, który wypełnia „tekstowe szczeliny” obiektami wizualnymi, czyniąc z nich integralną część wierszy.

„Kryzys ma wygląd dekoracyjny i dizajnerski [...]. Przedwojenna, gazetopodobna grafika dobrze odnosiła się do tematu; w Kryzysie jedyny tekst, którego wygląd coś znaczy, został napisany przez Agnieszkę Mirahinę. Nosi on tytuł Pędał, a idzie tak: kimże bym był bez tych kropek, / kresek, daszków, kóteczek, / akcentów, ogonków!”

Paweł Kozioł, Lampa

Kwiecień 2010

DARKROOMS

Album fotografii Konrada Pustoły

Seria fotografii przedstawiających puste wnętrza klubowych darkroomów, wykonanych nad ranem po opuszczeniu klubu przez uczestników, a przed jego posprzątaniem. Chodzi o pokazanie tej przestrzeni z jej spokojną, choć zarazem niepokojącą energią, niejako ciepłą jeszcze od działań obecnych przed chwilą ludzi. O zajrzenie do środka tego, co zwykle głęboko ukryte, a w związku z tym obłożone niedopowiedzeniami i stereotypowymi wyobrażeniami kulturowymi i wizualnymi – tym razem jednak bez egzaltowanej pruderii lub fałszywej odwagi. O przyjrzenie się fizycznym, przestrzennym uwarunkowaniom alternatywnego sposobu przekształcania rzeczywistości. Zdjęcia zawarte w *Darkrooms* są obietnicą nowego spojrzenia na seksualność rozpiętą między mistyką i nihilizmem.

Album zawiera również eseje autorstwa Olgi Tokarczuk oraz Alexandra Garcíi Düttmanna.

Album wydany przez Nowy Teatr, Wydawnictwo Krytyki Politycznej oraz Kodoji Press. Książka dostępna w sieci Empik i w dobrych księgarniach, a także w cenie promocyjnej w Centrum Kultury Nowy Wspaniały Świat.

„To tajemniczy świat nielegalnych spotkań zakazany dla niewtajemniczonych. Podróż przez ten dziwny i obcy świat jest kusząca, wymaga jednak odtrącenia wszelkich dogmatów, zmusza widza do odcięcia się od prywatnej i publicznej oswojonej rzeczywistości i podążenia bez orientacji długim ciemnym korytarzem. Naszym przewodnikiem jest fotograf”.

Paulina Reiter, Redaktor Prowadząca Wysokich Obcasów

„W przestrzeni nieoczywistej ogromną rolę odgrywa detal. Właściwie cała składa się z detali, które coś znaczą i mają swój ukryty sens. Nieoczywiste wykracza ponad znaczenie. Detal jest kluczem do Tajemnicy. Detal jest narkotykiem wyobraźni”.

Olga Tokarczuk

„Pustoła pokazuje dzięki temu, że Inny istnieje raczej jako nasza projekcja, fantazmat, figura językowa. Nie ma potrzeby dochodzenia do niego przez znoszenie wstydu i wzbudzanie już zaprojektowanej w dyskursie dumy. Taki zaakceptowany wstyd de facto przestaje być wstydem. Staje się narzędziem konstruowania własnej, wykraczającej poza normatywność, queerowej podmiotowości, a zarazem godności. Godności, która znosi dialektykę wstyd-duma i może stać się źródłem faktycznego wyzwolenia z dyskursu, a nie osiągnięcia wolności na wyznaczonych przezeń zasadach.

Taka postawa wydawać się może dosyć ryzykowna. [...] Jednak może świadczyć o tym, że wydobyć się z dialektyki odejść lub zostać jest możliwe, a dróg wyjścia jest tyle, ile jest zawstydzonych i zawstydzanych, którzy nie ukrywają swoich rumieńców.”

Dominik Kuryłek, Obieg

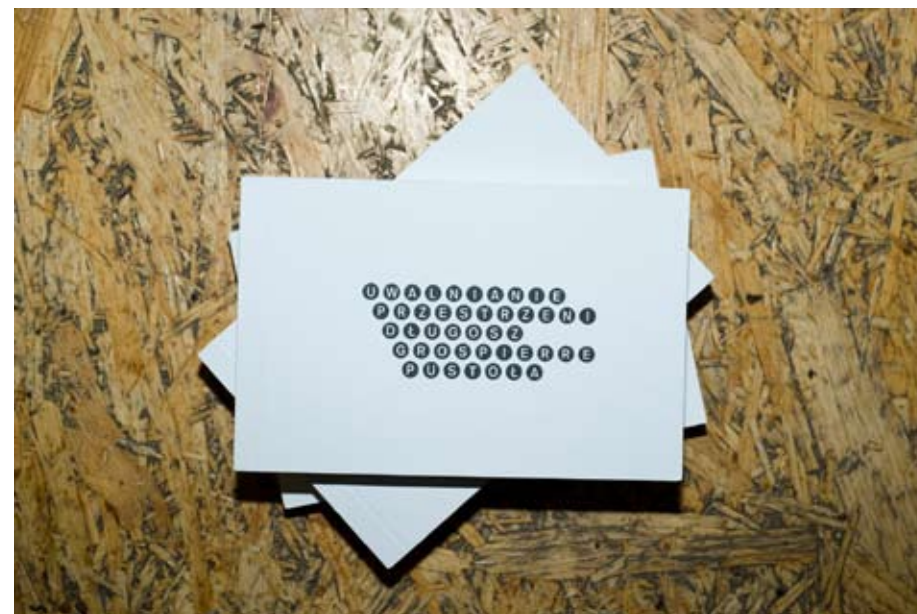

5 czerwca 2010

UWALNIANIE PRZESTRZENI POCZTÓWKI

Publikacja towarzysząca
projektowi *Uwalnianie Przestrzeni*.

Album złożony z pocztówek przedstawiających fotografie uwalnianych przestrzeni. Fotografie wykonali Mikołaj Długosz, Mikołaj Groszpiere, Konrad Pustoła.

Wrzesień 2009 – styczeń 2010

GALERIA ZA OKNEM

Na billboardach wynajmowanych naprzeciwko przyszłej siedziby przy ul. Madalińskiego w 2009 roku prezentowaliśmy uliczną „galerię za oknem”. Od września do grudnia 2009 prezentowane były w niej prace Moniki Zawadzkiej i Janka Kozy (obok ich billboardy).

INNE

29–30 stycznia 2009
Laboratorium, CSW Zamek Ujazdowski, Jazdów 2

POZORY, WYZNANIA

Performance Marie–France & Patricia Martin, szwajcarskich artystek, które gościły w Warszawie na zaproszenie Nowego Teatru i festiwalu Temps D'Images.

W ramach Festiwalu Temps D'Images

Kuratorka:
Agnieszka Sural

10 czerwca 2010
ul. Puławska 24a

CZYTANIE BIAŁOSZEWSKIEGO

Zygmunt Malanowicz czyta fragmenty *Chamowa* Mirona Białoszewskiego
Wybór Jarosław Topolewski

Chamowo Mirona Białoszewskiego, zapis roku z życia poety, kiedy zamieszkał w mrówkowcu przy ul. Lizbońskiej w Warszawie, odczytany na nowo w kontekście projektu *Wewnątrz*, fotografi Zbigniewa Dłubaka z lat 1959–1966, gdy artysta mieszkał przy Puławskiej.

Organizator:
Fundacja Archeologia Fotografii

5-10 lipca 2010

ŚWIĘTO WARSZAWY

Nowy Teatr przyłączył się do inicjatywy warszawskich aktywistów, współorganizując program lipcowego Święta Warszawy.

10-14 lipca 2010 godz. 19.00
1500m do wynajęcia, Solec 18

ENTER

Projekt teatralny Fundacji Nowego Teatru w ramach cyklu „Praca w postępie

7-31 lipca 2010

ZAMIENIAMY ZAKAZY W POZYTYWNE PRZESŁANIA

Na drodze z Nowego Teatru na Powiśle będzie można znaleźć kolorowe tabliczki zachęcające do korzystania z drobnych przyjemności lub żartobliwie komentujące rzeczywistość. Tabliczki z różnymi hasłami zaprojektuje współpracujący z Nowym Teatrem rysownik, Filip Zagórski.

W raporcie wykorzystano zdjęcia: Christiana Berthelota, Magdy Hueckel, Anny Makowskiej,
Stefana Okołowicza, Dariusza Senkowskiego, Pascala Victor, Bartka Warzechy, Adama Wolińskiego

Nowy Teatr
ul. Madalińskiego 10/16
02-513 Warszawa
bilety: (+48) 22 379 33 33
tel.: (+48) 22 379 33 00, 849 35 53
fax: (+48) 22 849 35 51, 379 33 01
sekretariat@nowyteatr.org